

Ballada

Gulyás József

*Ősz felé járt az idő... és
sárgultak a kukoricások —
az én két fiam elindult útnak...
Évekre évek s még mindig futnak.
Még egy tavaszig várok...*

*Van egy hold kapott földem,
eladom az utolsó barázdáig,
tavaszra biztosan hazaérnek,
mert a szegények
igazsága igazság mindhalálig...*

*Nincs más csak a várakozásom.
Teregetek... a szemem ázik...
Ha valaki jön, kérdem, mi van...
Két vászoning: ez az egyik fiam,
ez meg a másik...*

*(A nagyobb fia fekszik a barázdában,
a csend fölér a homlokáig;
a másik távolabb, a szeme nyitva,
boldog, nincsen már semmi titka.
Fogai közül fű virágzik.)*

*Ma különösen idegesek a madarak,
ma este becsukdosom a kutyákat,
ne vonítsanak a vonatokra...
rezeg a sötétség bokra
s a nyugtalan kiáltások egyre fájnak...*

*Ősz felé járt az idő... és
sárgultak a kukoricások —
az én két fiam elindult útnak;
Évekre évek és még mindig futnak.
Még egy tavaszig várok...*

*Jobbkeze felől a halál...
emlékre gázol és fölemeli a képet —
lehull, eltör az arca,
nézem, rá valami rút ősi méreg marta
jegyét az oktalan reménységnek...*

Anyám

Gulyás József

*Nincs szavad. Minek neked a szó?
Nem kell az.
Csak nézel, nézel
s érzed,
de nem látod és nem gondolod,
hogy ez az ősz, ez a maroknyi ősz
kicsit miattad is van...
És oly másként van miattad,
és oly parányul,
hogy te már nem veheted észre...*

